

ani tu nebylo prokázáno, že v dlužním úpisu při zřizování kauce pro vedlejší závazky bylo na tyto interkalární úroky (na diferenci mezi nimi a částkou fruktifikátů) pamatováno. Ani to z knihovního výpisu nevyplývá.

Čís. 12766.

Nárok na předem ujednanou náhradu za opozdžené vrácení sudu, uplatňovaný současně s nárokem na vrácení sudu, jest podle druhého odstavce § 54 j. n. vedlejším nárokem, k němuž se nepřihlíží při výpočtu hodnoty předmětu sporu.

(Rozh. ze dne 2. září 1933, R I 496/33.)

Žalující firma se domáhala na žalovaném půjčovného atd. za sudy 3.196 Kč 40 h, vrácení železného sudu v hodnotě 500 Kč a posléze náhrady 50 h denně za dosud nevrácený sud ode dne 8. dubna 1930 do dne vrácení. Procesní soud první stolice (okresní soud v J.) žalobu k námitce věcné nepříslušnosti odmítl. Důvody: Kromě hotových 3.196 Kč 40 h domáhá se žalující strana náhrady 50 h denně od 8. dubna 1930 do dne vrácení sudu, jenž dosud vrácen není. Jde tedy o nárok na opětovné plnění neurčitého trvání, který jest podle § 58 j. n. zhodnotiti desateronásobnou roční dávkou, tedy 1.825 Kč, kterýžto peníz však v součtu s částkou shora zmíněnou přesahuje již 5.000 Kč, nehledíc ani k dalším 500 Kč jako hodnotě sudu. Všechny zmíněné nároky jest podle § 55 j. n. sečísti, čímž však vyloučena jest příslušnost § 49 první odstavec j. n., neboť podle § 227 c. ř. s. jest vyžadovati příslušnost i pro souhrn všech nároků. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepříslušnosti. Důvody: Stěžovatelka právní vytýká, že ve skutečnosti jde při požadované náhradě za každý den opozdženého vrácení sudu o vedlejší plnění. Podle § 54 j. n. nepřihlédá se při výpočtu hodnoty ke škodám a nákladům, kterých se kdo domáhá jako vedlejších nároků. Co jest rozuměti vedlejším nákladem, praví § 912 obč. zák., podle něhož může věřitel na dlužníku kromě hlavního dluhu žádati vedlejší příslušenství, které záleží též v náhradě způsobené škody, nebo toho, co druhému na tom záleží, že dluh nebyl náležitě splněn, konečně v částce, kterou si strana pro ten případ vymínila. Nárok žalující stranou uplatňovaný na náhradu za opozdžené vrácení sudu jest proto ve smyslu tohoto zákonného ustanovení náhradou způsobené škody, nebo toho, co žalující straně na tom záleží, že sud nebyl ve smluvené době vrácen, nebo smluvní pokutou za opozdžené vrácení sudu. Nárok ten jest proto posuzovati jako nárok vedlejší a nelze proto při výpočtu hodnoty sporu k hodnotě tohoto nároku přihlížeti (§ 54 j. n.), tím méně je pak odůvodněno oceňování nároku toho ve smyslu § 58 j. n. Ježto nároky v žalobě uplatňované bez tohoto vedlejšího nároku nepřesahují 5.000 Kč, jest předmětná příslušnost okresního soudu odůvodněna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jest souhlasiti s názorem rekursního soudu, že uplatňovaný nárok na smluvně předem ujednanou náhradu za opožděné vrácení sudu 50 h denně, je podle druhého odstavce § 54 j. n. vedlejším nárokem, k němuž se nepřihlíží při výpočtu hodnoty předmětu sporu. Co jest rozuměti vedlejšími nároky podle tohoto zákonného ustanovení, jest posuzovati podle občanského práva. § 912 obč. zák. počítá k příslušenství hlavního nároku, tedy k vedlejším nárokům, i náhradu způsobené škody nebo toho, co druhému na tom záleží, že dluh nebyl náležitě splněn, nebo konečně i částku, kterou si pro ten případ strana vymínila. By však nárok byl vedlejším nárokem podle § 912 obč. zák. a druhého odstavce § 54 j. n., se vyžaduje, by byl uplatňován v témže sporu s nárokem hlavním, a to tak, že tento vedlejší nárok jest závislý na nároku hlavním a bez něho nemůže existovati. Jde proto o to, zda nárok žalobkyně na zaplacení 50 h denně za opožděné vrácení sudu je takovýmto vedlejším nárokem. Nárok ten není podle tvrzení žaloby ničím jiným, než v základě úmluvy požadovaný odškodným pro nevrácení sudu v čas. Takovéto odškodné je smluvní pokutou podle § 1336 obč. zák. a čl. 284 obch. zák. (srov. rozh. čís. 5278 sb. n. s.). Nárok ten předpokládá hlavní nárok na vrácení sudu, na tomto hlavním nároku je závislý a bez něho nemůže existovati, není uplatňován samostatně, nýbrž současně s hlavním nárokem v témže sporu a jest proto na toto odškodné pohlížeti jako na vedlejší nárok po rozumu druhé věty § 54 j. n. a nelze k němu přihlížeti při výpočtu hodnoty předmětu sporu. Nepřihlížel proto právem rekursní soud k jeho hodnotě při výpočtu hodnoty předmětu tohoto sporu a nepochybil, zamítнув námítku věcné nepřislušnosti dovolaného okresního soudu.

Čís. 12767.

Návrh na zvýšení jistoty za náklady rozepře ve smyslu § 62, druhý odstavec, c. ř. s. nemá odkládací účinek. Vyhoví-li soud návrhu, nemůže žalovaný odepíratí účast ve sporu, nýbrž může jen zakročití o exekuci k doplnění jistoty.

(Rozh. ze dne 2. září 1933, R I 598/33.)

Žalující cizozemec složil jistotu 6.000 Kč na náklady sporu. Soud první stolice uložil žalobci k žádosti žalovaného, by doplnil podle § 62 c. ř. s. jistotu o 8.000 Kč s tím, že, nestane-li se tak, bude žaloba k návrhu žalovaného prohlášena za zpětvzatou (§ 60 c. ř. s.). Rekursní soud žalobcovu rekursu vyhověl potud, že změnil napadené usnesení v ten rozum, že se z něho vypouští věta: »Nestane-li se tak, bude žaloba k návrhu žalovaného prohlášena za zpětvzatou (§ 60 c. ř. s.)«. D ů v o d y: Stěžovatel právem napadá usnesení prvního soudu v jeho druhé větě. Prvý soud porušil zákon svým oznámením, do usnesení pojatým, že bude žaloba k návrhu žalovaného prohlášena za zpětvzatou, nebude-li složen peníz, o nějž má býti žalobní jistota doplněna. Takovéto oznámení může býti dáno do vyhotovení usnesení jen při ulo-